

EL MESSIES SALVADOR, tot un un personatge

Un relat de: [Romy Ros](#)

De nom, Salvador Porta Barba

Nascut un 14 de juliol de 1952, la descripció física que farem correspon a la darrera dècada de la seva vida (etapa dels cinquanta a seixanta anys)

Casat amb la seva Remei, ni guapa ni lletja, de físic agradable i de tarannà... discreta, treballadora i perseverant. Bona mestressa de casa i bona mare. Sense la seva Remei, ell hauria estat perdut moltes vegades: ell és rauxa i ella el seny.

Com és físicament?

De baixa estatura per ser home, 1,65 a vegades li ha comportat que alguns detractors l'anomenessin : un petit dictador.

Cabell curt i amb profundes entrades. De color gris i laterals molt platejats. La cara arrodonida però lleugerament ovalada, confereix a tot el conjunt del rostre un aspecte agradable. Ulls vius i un xic inquietos quan alguna persona atrau la seva curiositat pícara. Celles poblades i marcades que donen més profunditat a la seva mirada felina i escrutadora. Mandíbula poblada per una barba, que alterna el color gris i platejat, i que està ben retallada. Els llavis no són excessivament carnosos però tampoc molt prims i sí que dibuixen un somriure de forma quasi permanent amb un lleuger aixecament de la comissura esquerra per sobre de la dreta, cosa que li atorga un aire semi irònic i fotetes de forma perenne.

El seu rostre ens inspira confiança i ens mostra una persona optimista en general. Dos arrugues horitzontals emmarquen el seu front i ens parlen d'una persona que gesticula molt quan explica les seves històries divertides i a vegades estrambòtiques. També en aquests casos sap modular la seva veu per donar més emoció. Veu greu però amb alt i baixos; ell és un gran explicador d'anècdotes divertides.

L'aspecte general és de persona polida. A la feina vesteix amb camisa blanca o blau clar amb vestit jaqueta i corbata. Quan està en família o trobades informals, vesteix amb pantalons de pinces i polo. Sabata sempre negra i ben il·lustrada.

Els texans són per anar d'excursió a la muntanya, juntament amb la xiruca i la motxilla, elements imprescindibles per conèixer el territori els caps de setmana.

I la seva personalitat?

Extravertit i molt sociable, de personalitat desbordant capaç d'encomanar-te el seu entusiasme pels projectes que té al cap realitzar. Forma equip ràpidament i lidera el grup amb la seva loquacitat.

Home segur de sí mateix, amb caràcter. També està satisfet de la seva carrera professional i en general, de sí mateix. És matiner, ordenat, disciplinat, voluntariós i perseverant. Optimista.

De tarannà positiu davant les dificultats, és home d'aportar solucions més que de submergir-se en la pena i la reflexió melancòlica.

Amb un sentit de l'humor peculiar, un xic fotetes, sobretot a costa dels altres, sense abusar massa perquè perdria la gràcia i denotaria escarni. Però en certs moments i entorns, quan algunes persones es troben susceptibles no cauen gaire bé moltes de les seves bromes perquè les troben mancades de respecte.

Amic dels seus amics, per ell la lleialtat és el gran valor en l'amistat de debò. Protector i defensor dels seus subordinats si aquets li són lleials. En aquest tema només hi han dos posicions: ... "estàs amb mi o contra mi"

Diríem que és una guineu per connectar amb les persones del seu entorn que l'interessen per qüestions de poder polític (fer "xarxa") o per aconseguir sumar-los a l'equip de subordinats preparats tècnicament per dur a terme els objectius professionals o d'empresa que s'ha fixat.

En l'àmbit de lleure, com que és expressiu i afable d'entrada, amb tocs divertits, a tothom sap robar-li uns riures explicant de forma divertida anècdotes i alguna que altra, història estrambòtica que sovint s'inventa i treu d'algun lloc i ell se la fa seva.

Tot i divertit, quan es tracta dels seus subordinats sap imposar-los la seva autoritat i li surt el petit dictador que

porta dins. Sap marcar els límits, entre hores de feina dura i seria versus les estones de lleure i esbarjo. I això també comporta que sap marcar límits de tracte amb els treballadors, segons els càrrecs quan es tracta de diferenciar entre espai laboral i espai personal.

Als 50 anys ja va arribar al cim de la seva carrera professional, assumint la gerència d'una empresa Pública de l'Administració. Si en moments de lleure era divertit, quan es tractava de manar era implacable i exigent amb el treballadors, però sobretot amb els càrrecs directius que estaven just per sota seu, al quals exigia tanta dedicació horària i implicació com la que ell hi posava.

De jove, estudià a l'Escolania de Montserrat fins als catorze anys i la seva formació amb capellans li donà un sentit de l'auto disciplina i exigència cap els afers laborals que suplia la manca de formació acadèmica posterior.

Així, de formació cristiana i de militància en un partit polític conservador de caire catalanista, ha sabut jugar les cartes socials i polítiques fent seus alguns eslògans del propi partit i emulant al seu ídol polític i president del país durant vint-i-tres anys.

Ha fet també seves les frases de... "el que fem, ho fem per fer país"; "la feina ben feta no té fronteres; la feina mal feta no té futur..."

Així és capaç d'explicar els seus inicis a l'empresa, allà pels primers anys de la dècada dels '80, com una missió que li va estar encomanada directament des del més elevat càrrec, el President per divulgar els principis de "fer país" engrandint l'Empresa X.

Per això, les dècades que ell va exercir un càrrec entremig, molts companys de feina, gent d'igual càrrec en l'empresa, l'anomenaven en petit comitè com "el Messies Salvador", i és cert que ell sovint tenia actituds de visionari, de megalòman i de tenir una missió encomanada. Això enfortia el seu esperit, el seu ego i l'empenya a perseverar. Com que la seva formació tècnica no era gaire acurada, sí que tenia en contrapartida un do, per saber envoltar-se de gent tècnicament molt preparada i realment lleials i fidels a la seva persona.

Aquests eren els inicis, però quan finalment va arribar al cim dels càrrecs d'aquesta empresa, la gerència, era capaç de despatxar o acomiadar a un directiu amb càrrec d'entremig dient-li, com a frase final : "ara...abraça'm ben fort, que ja no ens veurem mai més!"

Romy Ros